Disney

ЗАМРЪЗНАЛОТО КРАЛСТВО

СЕВЕРНО СИЯНИЕ

ПЪТЕШЕСТВИЕ ДО СИЯНИЕТО

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Journey to the Northern Light*
Copyright © 2017 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Юлия Чернева
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 1500 бр.
ISBN 978-954-27-1932-8

ГЛАВА 1

Кралица Елза и принцеса Анна търчаха насам-натам из стаите си, нетърпеливо се приготвяха и се стараеха да не поглеждат колко е часът. Техният добър приятел Кристоф беше ги поканил на приключение, но бе запазил в тайна подробностите. Винаги когато му задаваха въпроси къде ще ходят, той весело отговаряше:

– Истинското приключение е пълно с изненади, а това ще бъде истинско приключение.

През целия ден сестрите бяха заети с дребни

задачи в замъка и се опитваха да не поглеждат часовника, който сякаш лениво движеше стрелките си. Бяха се уговорили да се срещнат с Кристоф в двора на замъка в три часа; сега най-после минаваше два и сърцата им щяха да се пръснат от вълнение.

Анна почука на вратата на Елза и извика:

– Два и петнайсет е!

Елза подаде глава от стаята си и се усмихна.

– Знам.

Двете се втурнаха към преддверието и за малко не се сблъскаха с Герда и Кай, дългогодишни прислужници в замъка и семейни приятели.

– Опа, извинете! – каза Анна. – Малко сме развълнувани.

Герда и Кай се усмихнаха на сестрите. Отдавна не бяха ги виждали да се държат по този начин.

– Да, виждаме – отвърна Герда. – Защо не седнете и се отпуснете малко?

Кай се съгласи.

– Все още имате време до срещата с Кристоф. Искате ли чай?

Нямаше как да пият чай, защото бяха твърде развълнувани!

– Не, благодаря – отвърна Елза, – но да поседим няколко минути, ми се струва добре.

Сестрите седнаха една до друга в преддверието и веднага започнаха да говорят за малкото неща, които бе им казал Кристоф.

– Той каза да не носим нищо – бавно изрече Анна, сякаш се опитваше да разгадае думите му. – Мислиш ли, че ще събираме лед?

– Не – отвърна Елза. – Вече сме събирали лед с него и това няма да бъде изненада.

– Скоро ще се стъмни. – Анна погледна през прозореца към есенното небе. – Може би ще бъде огън на открито... с музика и песни?

– Или... може би ще гледаме звездите? – предположи Елза.

Сестрите все така се мъчеха да отгатнат къде ще ходят, но Кристоф не бе им подсказал много. Спомниха си, че малко преди това той им каза: „Ще бъде нещо, което не сте виждали. И вероятно не сте чували!“.

– Откъде е сигурен, че не знаем за съществуването на това нещо? – попита Елза.

– Не мога да чакам повече! – Анна погледна часовника. – Още петнайсет минути – весело добави тя и бързо потропа с крака по пода.

Елза се усмихна.

– Ще ни трябват най-малко две, за да излезем на двора на замъка.

Сестрите скочиха от столовете, казаха довиждане на Герда и Кай и хукнаха към двора.

Кристоф и еленът му Свен бяха готови и чакаха. И те бяха дошли по-рано и изглеждаха нетърпеливи като момичетата.

Докато се поздравяваха, приятелят им Олаф се втурна към тях и размаха ръката си от клонка.

– Готов съм за свръхтайното приключение! – обяви той. Откакто Елза бе направила веселия снежен човек, той беше станал част от семейството им. Никое пътешествие не минаваше без него.

– Чудесно. Всички сме тук, затова да тръгваме – рече Кристоф и ги поведе.

– Е? – нетърпеливо попита Анна, която вървеше до него. – Ще ни кажеш ли къде отиваме?

Кристоф се усмихна, доволен, че е запазил тайната.

– Ами – отговори той и спря. – Отиваме горе в планината.

– Горе в планината – повтори Анна. – Добре. И... какво ще правим, след като се качим в планината? – Тя се опита да изкопчи още информация, но безуспешно.

– О, не мога да ви кажа – закачливо отговори Кристоф. – Ще разваля изненадата. А истинското приключение е...

– Пълно с изненади –казаха Елза и Анна в един глас, довършвайки изречението вместо него.

– Знаем, знаем! – рече Анна.

Сестрите изпъшкаха, разочаровани. Много искаха да знаят къде отиват!

Кристоф се засмя.

– Добре, добре. Няма да ви измъчвам повече... Отиваме в Долината на троловете на ежегодната церемония на кристалите!

Елза и Анна се ококориха от вълнение и забързаха нагоре по пътеката. Бяха заинтригувани от малкото, което знаеха за троловете и загадъчните им нрави. И двете бяха ги посещавали няколко пъти и знаеха, че старейшината Дядо Паби е мъдър и добър водач. Освен това знаеха, че троловете използват кристали. Кристоф обаче беше прав – не бяха чували за церемонията на кристалите.

– Всяка година Дядо Паби оказва почит към младите тролове, които са заслужили криста-

ли за първо ниво – обясни Кристоф. – Това е огромно постижение. И церемонията е невероятна. – Той имаше прекрасни спомени от церемониите, на които бе присъствал през годините, и беше сигурен, че и приятелите му ще ги харесат.

У Анна и Елза напираха въпроси, когато Кристоф продължи да им разказва, че церемонията се провежда веднъж в годината, през есента, и може да се състои само на светлините на ярките Северно сияние.

– Северното сияние е най-изумително по време на церемонията на кристалите – добави той.

Момичетата ахнаха при споменаването на Северното сияние, към което изпитваха любопитство още от малки. Мисълта за Сиянието им напомни за приключенията им в детството. Харесваха не само красотата, но и загадъчността му. Защо светлините понякога бяха зелени,

а друг път – розови? Защо понякога цветовете се преливаха? Анна и Елза със сигурност знаеха едно: обичаха да гледат Северното сияние особено когато светлините бяха разноцветни и ярки.

– О, обожавам Северното сияние – съгласи се Олаф. – То е като гигантски небесен купон.

Кристоф им каза, че тази година церемонията ще бъде много специална – и не само защото приятелите му ще присъстват за първи път. Имаше и друга причина. Когато те го помолиха да обясни, той се усмихна лукаво и отвърна:

– Ще видите. – Кристоф все още не искаше да разкрива всичките си тайни!

Те стигнаха до полянка близо до борова горичка и той спря.

– Пристигнахме ли вече? – попита Олаф и се огледа наоколо. Винаги когато Олаф отидеше в Долината, троловете се разгръщаха от формата си на камъни, за да го поздравят. Той поглед-

на камъка наблизо. – Здравей, приятелю трол – рече снежният човек и потупа с ръка камъка. – Радвам се, че те виждам отново. Изглеждаш добре. – Камъкът не се разкри като дружелюбен трол и Олаф се обърна към Кристоф: – Защо не ми казва здрасти? – прошепна той. – Спи ли?

Кристоф поклати глава.

– Не, още не сме пристигнали. Това е обикновен камък.

– Е, така или иначе, е хубав – отвърна Олаф, извърна очи от камъка и видя Свен, който стоеше ужасно близо до лицето му. – Здравей, Свен. – От устните на елена потекоха слюнки, когато се наведе по-близо до снежния човек. – Как си днес?

Кристоф погледна Олаф и се ухили.

– Мисля, че Свен иска закуска.

Анна и Елза се изкикотиха.

– Ооооо, разбирам – рече снежният човек. – Казах ти вече, Свен. Да ядеш носове, не е много

учтиво. Забрави ли? – Той леко потупа северния елен по носа и изгука: – Кой е добро еленче? Кой е добро еленче?

– Хайде да се отбием при Оукен – предложи Кристоф. – Оттам ще купим моркови.

Свен запрепка напред и поведе малката група през боровата горичка към магазина на Оукен.

Звънчето на вратата издрънча, когато всички влязоха в Странстващия смесен магазин и сауна на Оукен.

– Хо-хо – рече Оукен, грамадният, дружелюбен собственик на магазина. – Някой иска ли сауна? Днес има двойно намаление на обичайната карта за сауна. – Той им показа малка карта.

– Сауна звучи чудесно! – възкликна Олаф.

– Днес нямаме време за това – каза Елза и бързо отведе снежния човек далеч от сауната. – Хайде да разгледаме стоките!

– Ооо, вижте! Буркани с най-различни неща – каза Олаф, когато видя рафт, отрупан с дре-

болии.

Анна потърси тетрадка. Щом чу за церемонията на кристалите, реши, че ще бъде чудесно да я включи в историята на Аренделл. Смяташе да запише подробности за събитието и да запази писмени сведения в библиотеката на замъка. Не видя обаче нищо на рафтовете, приближи се до тезгяха и попита Оукен дали има тетрадки.

Той погледна празния рафт.

– Съжалявам. Наскоро продадох всичките си тетрадки. – Оукен прерови чекмеджетата зад тезгяха. – Но... имам една. – Издуха праха от стара счетоводна тетрадка. Кожената корица беше протрита и няколко страници бяха измачкани и прегънати. – Има написани някои неща, но повечето страници са празни. Трийсет процента отстъпка. Да?

– Ще я взема – отвърна Анна, избърса корицата и пъхна под мишница тетрадката.

Кристоф грабна връзка моркови и ги сложи

на тезгяха.

– Хо-хо, Кристоф – рече Оукен. – Преди да тръгнеш, искам да ти покажа нещо. – Той се приближи до стената, взе навито въже, окачено на гвоздей, и го подаде на Кристоф. – Това е част от новите ни зимни стоки.

– Не ни трябва въже, но благодаря – отвърна Кристоф.

– Въжето не е обикновено – обясни Оукен, – а съвсем ново, суперяко. Сам го изобретих. Може да издържи и да тегли всичко. Животът ти е непълен без него. Да?

– Убедителен довод – измърмори Кристоф на Анна.

– Ще го взема – усмихна се Анна. – Благодаря. – Тя се обърна към Кристоф и прошепна: – Може да ни послужи.

Те платиха покупките и се отправиха към изхода.

– Чао-чао – напевно каза Оукен. – Елате пак

скоро.

Когато излязоха от смесения магазин, Свен, който нетърпеливо чакаше навън, скочи и започна да души Кристоф, търсейки морковите.

– Заповядай, приятелю – каза Кристоф и му даде един. Еленът щастливо загриза вкусния морков.

Приятелите продължиха по пътя си, като се радваха, че са заедно. Въздухът ухаеше свежо от високите борове и хладният есенен вятър галеше лицата им. Анна и Елза задаваха въпроси на Кристоф за церемонията на кристалите. Анна водеше записки в тетрадката. Не след дълго наближиха върха на планината.

Когато започнаха да се спускат надолу от другата страна, теренът коренно се промени и стана скалист и осеян с мъх. От цепнатини в земята бавно се издигаше пара. Вместо зелени борове, в този район растяха млади брези, чиито листа бяха опадали. Когато слънцето

започна да залязва зад планинската верига, те стигнаха до назъбените скали над Долината на троловете.

Стъпиха върху каменистата земя на Долината и атмосферата изведнъж се промени. Всичко беше странно тихо и неподвижно. Дори малкото листа, останали на дърветата, престанаха да се поклащат. Всички инстинктивно спряха и се огледаха наоколо, очаквайки да се случи нещо.

И после гърмящ, весел глас прониза тишината.

– Те дойдоха!

За секунда десетки големи, овални, покрити с мъх камъни се затъркаляха по земята от всички краища на Долината и ги наобиколиха.